

SABIN OPREANU

INSULA DE PERGAMENT

Editura Marineasa

*Pentru
Mirela și Lorin
Mamei lor, Ana,-
fără de care aceste poeme
n-ar fi fost scrise niciodată*

Visat de aprilie

Aprilie foșnește prin ierburi albastre
în Râu se destramă mirosul de pin
și fiece Brad sfârșește-ntr-o mierlă de aur

ci vipera sacră adulmecă fluturi
în scuarul extatic se-aprind lampioane
colinele poartă sudoare de greieri

și eu într-o barcă pescuită de noapte
gândesc că mi-i sângele visat de aprilie
și trupul călcat în picioare de păsări -

Confesiunile Râului

Prietenii mei ascultă confesiunile Râului
poemele elaborate în preajma stăncuței
și-a cucului mereu tânguitor

prietenii mei ascultă confesiunile Râului
fragilul zbor al inimii
deasupra Muntelui visat

prietenii mei ascultă confesiunile Râului
trupurile fluturilor de noapte
locuind un tărâm melancolic

Prietenii mei ascultă confesiunile Râului
poezia salvată zi de zi de umilința
celor arși în flacăra ei incoruptibilă -

Porțile câmpiei

Iată Muntele pe care-l voi urca desculț
nici o încălțare nu rezistă
acestui urcuș pe înălțimile sufletului

despovărat și cu privirea-n sus
drum lung e de urcat
până la vămile cerului

iată Muntele cu draperiile lăsate
de lângă porțile câmpiei
mari aripi se deschid -

Călătorie

pentru Anița

Porni-vom deci: zăpezi ale cântecului
trupurile noastre ninse de lună
veghe-n livezile robite fluturilor
peștii fixându-ne prin lunete de argint

porni-vom deci: de-a lungul Râului
mereu de-a lungul accepției curgerii
acestor păsări blând însoțind
inima noastră ca o lotcă

porni-vom deci: cei ce ne însoțesc
până la capătul călătoriei
nu se vor întoarce niciodată
cu umerii împovărați de noapte -

Poem

lui Nichita Stănescu

Hermeneutica privighetorii
mai limpede
ca soarele

nici un labirint
pentru greierele
înțelept -

Cântec

lui George Suru

Se trezește pădurea cu un cântec
la rădăcini și-n frunzele verzi

aceasta e dimineața dezbrăcând munții din cețuri
acesta e drumul celui puternic
plecat să întâmpine seara pe Râuri
aceasta e floarea deschisă spre noi ca un abis
acesta-i chipul vieții

și aceasta e ziua mereu
semănătoare de poeme -

Fiul Râului

lui Laurențiu Ulici

Sunt fiul Râului întrupat din această lumină cusâmburi
mă cunosc peștii de munte și racii alpini
cu Muntele silabiseam primele îndemnuri ale

privighetorii
pădurea îmi lumina capul cu visele tuturor păsărilor
cântătoare
de pietre îmi sprijin vederea ca Râul să existe

sunt fiul Râului de când există soare
de când de stele s-a lovit un trandafir curat
binecuvânt aceste plante și iluzia din sângele meu
alimentată mereu de zăpadă cu lună și arbori cerești

aici mă știu toate frunzele stejarului și fragul și alunul
cu smeura colaborez în zori să-l îmblânzim pe urs
căpșuna e alături iar mura pentru mine
aprovizionează timpul ceasornicul de aur

sunt fiul Râului cu munte îmi limpezesc conștiința
pe acest tărâm sentimental cu brazii fumegând cuvinte
vă chem la recitalul prietenei mele mierla -

Nici un preț pe vorbele ruginite

Să nu-mi spuneți că doar ceața e emanația munților
orgolioși
sau respirația pietrelor obosite de propria lor stare

să nu-mi spuneți despre Râu
că izbucnește din teama pământului
orbecăind printre oglinzi paralele

să nu-mi spuneți că doar cerul e albastru datorită cerului
sau mecanismelor soarelui construind cuburi de iluzii

să nu-mi spuneți că florile sunt exclamațiile lutului
derizorii tulpine de aer înmiresmat

nu pun nici un preț pe vorbele ruginite
și cred că voi muri cândva de poezie -

În fața naturii

În fața naturii
cu pieptul gol
nimeni nu e pierdut

pe unde crește iarba
vom găsi drumul cel bun

în fața naturii
veșnicia nu e decât
un vis frumos -

ulcele înflorate

s-o introducem în vase de lut bine ceruite (elanul creator
nu poate fi comparat cu o tinerețe destrăbălată)
musafirii au plecat într-o dimineață pe care nu ne-o mai
amintim

privește nu e nici un principiu între pereții bine smălțuiți
nici hoți nici vânzători nici papagali

cineva întinde rufele la uscat și câinele mârâie în cotlonul
lui excelent betonat

ne spălăm bine pe dinți divorțăm de ironiile romantice
și ne smălțuim pe ulcele înflorate

(cândva am introdus acolo o nouă poetică era viața
noastră) -

respirația nisipului

o pată care să cucerească disperarea. vocile unui înalt
prelat
vegetal. peste mine paloarea Râului argintul chezășia
și nebunia unei ramuri amputate. lasă-mă în răgazul
vântului
acestui limbaj sângeros de pe colinele cuvintelor.
o să trec dincolo ridicol și gol urlând din toate
măruntaiele: nimbul acesta nu este al meu e umbra
unui chirцит pin culoarea obișnuinței îndreptățite.

o pată care să cucerească disperarea. emfaza orgoliul
deșucheata insomnie înmănunchiate orbecăind.
utopia unei verticale vegheri. respirația nisipului.
respirația nisipului -

reflecțiuni provinciale

mă gândesc la câteva sentimente reflectate în obloanele
trase

în deplină liniște casc gura la spirituale ferestre

morala e un obiect făcut praf și are exact dimensiunea
petecului de pământ de sub talpa filozofului

dincolo de lizieră cineva notează cercuri pe nisip
în penetrabila sihlă cuiva îi cad mere coapte în cap
ștrandul termal din mijlocul cunoscutei stațiuni balneare
își ridică nivelul la apariția popularului comic județean

estimp vocea lui Char îmi acoperă bătăile inimii
iar Ginsberg trage cu ochiul la uneltele de pescuit
pe care le pregătesc în șopronul din spatele gării -

iluzii ale arborilor

să ai mereu în privire pădurea și păsările
adăposturile micilor animale sălbatice
urmele lăsate în ceață de amintirea fluturilor
bubuitul pârâului în memoria furnicilor

să ai mereu în privire provincia natală
să porți convorbiri cu aușelul
să fii prieten cu mierla și pinul singuratic
să ai mereu în privire floarea de munte și trifoiul

să construiești această poemă într-o dreaptă lumină
convins că vei putea da un nou sens versurilor
acestor iluzii ale arborilor
rătăciți pe o pantă nisipoasă -

această viață ce nu se bâlbâie

am să plec înainte de ivirea zorilor pe sub lungi ghirlande
înrouate ca într-o poezie părăsită de un autor
necunoscut pe înmiresmatele pajști

întâlni-voi elementele înmugurind
copilăria lujerului și cuvintele de plastic

o să trec peste colinele sărbătorești
dincolo de melancolice văi
incendiate într-o umbră de Rembrandt

ceea ce voiesc se întâmplă pe o ramură de pin
pe o vertebră a nopții de mâine
- limbajul unui nor din gușa mierlei -
(am văzut visul întemeietor am văzut culmile în scrum)

oricesecundăpoatefiultima -

capitole contemporane

mori de vânt evenimente propoziții suspendate
să mă simt liber și cinstit. literatura abordată
din punct de vedere economic. literatura ca o casă
memorială. de la noțiunea de frază la noțiunea
de eficiență.

cineva trece semnificativ. etică în jurul simțurilor.
texte lirice ca o tânără bucălată în livada cu piersici.
pudoarea preceptului și a utilului.
semnificații multilaterale.

acum privesc drept. acum mă războiesc cu accepția sălcie.
scriu românește despre mine -

compilații natale

a protesta când decolorate imagini frunzoase se perindă
prin fața ochilor tăi înspăimântați încă o dată să te supui
acelui carnagiu virginal și să strigi:
acesta nu-i glasul meu aceasta-i vocea unui înalt
debarcader
înzăuat

a vieții lângă roua cu cap de câine și tone de melancolie
stratificate a visa în auz orbecăirile flautului
a te supune unui supliciu pietros

lângă tine Râul ca un deșert exilat și clinchetul stelelor
strecurându-se ca foșnetul fiarelor după pradă -

sămânța verde a atomului

să le spunem lucrurilor pe nume - aceasta-i sămânța verde
a

atomului acesta-i praful cosmic înghițind literele cărților

pe bulevardele luxoase din occident capetele bătrâne
poartă

pălării cu fluturi exotici automobile ultra-rapide zboară

la o anumită înălțime convenabilă spiritului

aici pe malul Râului bicicleta mea demodată

se rostogolește pe crestele muntelui și privește înainte

peste întunecata zăpadă

la o anumită înălțime a spiritului sămânța verde a atomului
e alta literele cărților exilează praful stelar

să le spunem lucrurilor pe nume - aceasta-i umbra

spre care mă-ndrept ignorant aceasta-i adierea pustiului

ca un felinar îngropat

respirând departe în noapte -

toamnă

- pastel în stil clasic -

lumină dizolvată
floare decapitată

cu un suprem efort
natura își desenează
o garoafă pe gură -

artă poetică

acolo unde textul e ca o dimineață de aprilie
acolo să stau în fața cocoșului de munte
și nici un mister să nu ne deconspire

Râul să împrăștie în mine o statuie lichidă
Râul sângerând fără voie
(mă simt vinovat că nu voi mai scrie cândva) -

poem sărac

iată acest poem cum se urnește greoi din fața Domniilor-
voastre
(un glăscior frunzos un firicel de respirație pe roua
în declin)

iată acest poem sărac ca o reproducere ieftină pe zidul
îgrasios
(pornit dintr-o teamă importantă)

sunt legat de istoria durerii (se apleacă deasupra mea
fericită și-mi ciugulește din creier cenușa ultimelor
milenii visate-ntr-o clipă) -

sic transit

cred că merită acest efort de imaginație să colorez cu
verde

iarba înaltă și uscată de la marginea Râului
puțină vioiciune (nu?) în undele obosite de atâta uitare

trec surâsuri ca niște mărgele trandafirii o emanație
ce tumefiază la răstimpuri memoria verbelor

se rumenesc îmbătrânitele cuvinte
înconjurate din toate părțile de capete palide
odinioară îmi plăcea să ferec suferința în legături
de jăritic acum “dormi în pace” mi se pare o sentință
grotescă dar previzibilă (ca un șir de lungi așteptări
în muțenia malului) -

ploile sângelui

ca altădată mă preocupau sistemele de rezonanță lirică
aici un buton inventat pentru monotonia privirii
dincolo un melancolic cronicar orbecăind în lumină

viața mea se prelinge pe marginea acestui pahar
viața mea ca un sistem filosofic
practicat lângă stelele albe

ce elementară tristețe
îngăduința înghițind pour toujours mâna dreaptă
de întrebare -

apocalips cu păsări

absolvite de orice pedeapsă
printre norii de stronțiu cotcodăcind
pietrele pansate
urcă în singurătate

au ruginit toate păsările
în dimineața medievală -
sub arborii scâlâmbi
o pată de sânge strălucitoare -

pasăre peste rană

lui Mircea Martin

1. poetul dizlocă un munte de ceață ca să descopere
apoi pe vârful degetelor un praf celest

transcrie lucruri pe care alții le păstrează
precum monedele uzate Rămâne sămânță și nu
fruct

abia dacă lumina devine iederă cugetătoare

puncte de sprijin redade aerului Platforme
pentru decolarea insectelor Avalanșe
care se surpă în propria lor exclamație

pretutindeni cer nebun Forjă unde se călesc
litere coifuri înmiresmate

odată cu nesfârșitele câmpii și iubirea patetică

2. la liziera amintirilor poetul încărunțește
viața lui vâslește Iată libertatea salvată:
cremenea unui cuvânt

himere pe care saltimbancii de duminică
le ocolesc rânjind

apa grea a Râului îl deconspiră Înnoată

în prezența unei escorte înfloritoare
(privilegii cu trudă încheigate
în rama unui mâine nou)

3. se sufocă buruiiana la vederea palmelor sale Gândul lui
ia forma pedepsei

toate studiile savante se topesc în preajma-i Un roi
de albine în gheara unui urs

o iubire ale cărei urme sunt luate în vizor
de un dibaci vânător

și taina pe care numai somnul poetului
o amplifică -

portret de iubită planând

sânii tăi peste împărăția de purpură a mierlei
deasupra inimii mele îngrozite

poemul acesta clădit în provincia ursuză
Râul tunându-mi mereu în memorie
muntele amenințător sunându-și calcarul
peste fruntea umbrită de pinul negru

poemul acesta clădit în provincia ursuză
respiră în umbra sânilor tăi înspăimântători -

stângăcii

era să spun cândva frumoasele guri pecetluite

zmeurișul catapultat spre goluri de aer

chipul vântului dintre două secunde

picură pe mal rădăcina o înscenare

(ritmul e al unui poem preistoric hai să zâmbim) -

scrisoare prozaică

aici unde cerna roade cu îndârjire colosală masivul
domogled
s-ar putea spune că viața e plictisitoare numai pietre
pretutindeni brazi stejari fagi ienuperi și carpeni
ba ici-colo aluni turcești ce să faci cu acestea?!

în acest veac atomizat tehnicizat miniaturizat artificializat
(cum veți voi) pot declara că aici am biruit conflagrațiile
timpului nu tânjesc după smogul sforăitoarelor
metropole
și nici nu mă dau în vânt după redacții și edituri
săpunite cu grație

cu ce m-aleg din toate astea e de văzut din statisticile
și anuarele poeticești prieteni literați trec din ce în ce
mai rar (bunul george o fi fericit acum poemele și soarta
lui mă chinuie neconținut ne vom întâlni negreșit
cândva vom avea grijă) dar îmi cunosc petecul de reavăn
pământ bucuriile ieftine de poet provincial
esențial e să nu abdic să nu consimt la oscilațiile modei

aș dori dragi prieteni să ne întâlnim la un pahar
(o vom face odată lată nu mă-ndoiesc)
curând vom scăpa de griji și premii onorifice
dar uite cum stăm acum față în față
soarele ne lovește cu silabe de lumină
și gureșii canari eliberați din colivii
coboară pe umerii noștri de zăpadă -

autoportret

vorbesc despre mine ca și cum aș vorbi
despre trecerea Râului prin memoria pietrelor
despre mișcările tectonice din alt mileniu
despre destinul fluturilor întemnițați în catedrale
despre sentinele naive postate la intrări universitare
despre temnița scoicii și înăbușita mare
despre frunzele alunilor de la marginea pădurii
despre înserarea fecioarei cu mărul putred în mână
despre sunetele văzute pe malul unui lac înghețat
despre salcia rătăcită într-o aulă academică
despre plantarea zarzărilor în curtea vecinului
despre dimineața aceasta născută din imaginație -

epoca Râului

1. poezie pe malul Râului Aparent frauduloasă furie
capabilă să aibă legături cu natura
și nu cu masca ei

poezie pe malul Râului sănătos în exasperarea
criticilor literari
există obstacole violente unde trupul poemului
se divide mereu ca un împărat
în capetele supușilor săi

nu cresc poem adoptiv Nu mătrăgună
în simțuri Ci însăși carnea prenatală
pe hotarul apei de-ntuneric

cascadă surpată și nu moară
pe covoarele luncii conformiste

2. primesc nume toate respirările vântului
în haine aspre se construiește poemul Rafală
ce doboară toate suspiciunile ironice
(partea mea de viață pentru care pătimesc brazii
toate prefăcătoriile ce se opresc în solzii peștilor)

iată epoca Râului Nici o conjunctură
n-a împușcat sângele lui Incendiu
al potecilor năpădite de bușteni nătângi
(evidențe ale căror urmări nu ne sunt
niciodată cunoscute) Zâmbetul umbrei

pulverizează toate sentimentele sărace
nici un loc pentru fatalitățile glaciare
foarte aproape intimitatea undei cu norul
Iată epoca Râului: memorie infernală
ce visează întunecimile cuvântului -

baraj

mă voi întoarce a c o l o mă voi întoarce
pe marginea unui cuvânt zdrențuit
(p o e z i a u n e i l i t e r e)
o să deschid ușița-n baraj și bună seara
dragii mei -

leoaica de pluș

provincie jupuită de molii
m-ai risipit
între coapsele vântului

provincie înlemnită
în căscatul
unei leoaice de pluș -

cine mă iartă

nu mai pot ierta pe nimeni
în acest întuneric
nituit

cine mă iartă
pentru viață
dintre voi... -

simplă figură de stil

am adăpostit toate culorile
într-o lacrimă
de fluture

aș adormi acolo
ca o cenușă
(din ochii orbilor) -

dreptul la replică

voi observa degerăturile
marilor animale de soi
din abatorul conștiinței

(descrierea artei
în fericite bidoane de argint
rostogolite la vale de Râu) -

constrângere

nu-mi recunosc niciodată
armele
în mâinile altora

nu e moartea
mai ieftină
ca arta? -

v o m n u m i t ă c e r e a

in memoriam George Suru

malul Râului

1. trebuie să parcurgem acest spațiu
suntem pierduți dacă pleacă păstrăvii salcia

o aventură în umbra tremurătoare a norului
acel copil al proliferării salcâmului
pe pantele nisipoase Nu veți ști niciodată
câtă teamă ascundea vipera lângă piciorul nostru

sine amicitia vitam esse
împreună vom repune cele mai sigure temelii
lyrei de aur Criminali să fie
cei ce vor arde frunza de arțar

acum dăruiește-mi tăcerea aceasta
prea scump plătită

2. mă aflu nu departe de orizontul vidrei Aparțin
acelei stări suverane a vehemenței promise
unui viitor în care se clădesc păsări puternice
(un naufragiu al zborului și mai multe pleoape)

sunt astăzi mai aproape de furtună
decât de bubuitul tunetului
aproape scriu cu acea precizie
pusă de marinari în facerea nodurilor Plâng
că trăiesc mai aproape de Râu decât peștii

non nova sed nove Capabil
să întrețin faptele vântului

realul e o mască
pe care și-o pune natura
spre a ne îndepărta mai mult de ea

vine vremea să încredințăm
un rug subtil
poeziei -

clipe

clipe în care băteam cu pumnii
în pereții încețoșați ai zilei

clipe în care băteam cu pumnii
în faldurile întunecatelor vestminte îngerești

clipe în care băteam cu pumnii
în ora pe care o simțeam
ca o gheară de vultur în gât -

nervii copacilor

comunicam cu vietățile lunii
rezemați de coama muntelui
mereu înduioșați asemeni adolescenților
îngropați până la sânge în plante

acopeream țevile puștilor
cu frunze de nufăr și ferigi
obișnuiți să vedem pretutindeni
doar luciditate în nervii copacilor -

voiam să înălțăm

voiam să înălțăm fire de iarbă
să creștem flori și albine

voiam să înălțăm un templu
pentru frunzele de platan

(de-a lungul Râului
sprijiniți de plămâni fluturilor) -

astfel

astfel ne bucurau
furnicile și peștii

astfel ne întristau
scheletele orelor

de la bucurie la melancolie
foșnetul materiei asurzitor -

epistolele înserării

lui Cornel Ungureanu

poemul acesta răsare-ntr-o clipă
și într-o clipă dispare

cât umbra unei aripe
în unda Râului -

*

piatra astrală
cuibărită-n frunză

și din acest desen
trebuie să faci o poveste -

*

în blândul interstițiu
dintre două vocale

spațiul parcurs de melancolie
prin uriașe căderi de nisip -

*

premoniție a norului
la limita dintre zăpadă și fulger

a ocroti aceste miresme
celestial primordial ce semnifică și nu compromite -

*

elocventul ianuarie
gândind cu fumegânde-i corturi

puternice semințe lângă tufișul de vrăbii
ard în golfuri inexplicabile -

*

luminoase împărătești atât de trandafirii
aripile puiului de vultur

tăcuta mea zăpadă și sincera noapte
și imperioasa înapoiere la cuvânt -

*

cine m-ajută să văd
acum nu mai vede nici el

cine îmi numără orele
e aliat cu decembrie -

*

scriu lungi epistole înserării
cenușiu unduiește cântecul mierlei

scriu lungi epistole înserării
și teamă mi-i de monahii întunericului -

*

inflorescența salcâmului
în profunzimea astrelor

aprinsă-i lumânarea
vede cu ochii noștri -

*

a hotărî soarta norilor
sămânța din incendiul furtunii

a hotărî soarta muntelui
din micimea potecilor suprimate -

*

altitudinea firului de nisip
a tăia cu teaca și nu cu spada

a acționa la subsolul plantelor
a serba o cucerire într-un bumerang de gheață -

*

a dicta fatalității
un dialog cuprinzător

să-i citești pe față
toate stângăciile demențiale -

*

aceste incoerente ruine
pe care le citesc în nisip

decese voluntare servicii întunericului
foame de șacal viermănoasă -

*

îți trimit o epistolă
cu salivă de albină

iată și semnătura
din carnea polenului -

cuiburi în ceață

lui Nicolae Ciobanu

vom rămâne invulnerabili (întunericul are vârstă lumina
nu
are) locuind un fulger permanent -

*

această floare hipnotică și labele păroase ale unui animal
carnivor devin o tremurătoare confuzie -

*

în orașul de oțel steaua furișată pe caldarâm construiește
cuburi de iluzii pentru singuraticii trecători -

*

o somptuoasă lună printre versuri terne asemeni țipătului
de nuntă al păunului într-o sordidă colivie -

*

în genunchi să stai în fiecare poem (pietrele cum lumânări
să ți se topească pe umeri) -

*

grafomanii se scaldă ca vrăbiile în nisipul trufaș (nu bănu-
iesc că fiecă fir e o gură flămândă) -

*

o erată continuă e poemul (totdeauna mai rămâne de
adăugat

ceva inefabil) -

*

puiul de viperă înaintea zorilor cum Râul alunecă prin
iarba

măcelărită de lună (explozia dimineții îl găsește cu
matca secată - până spre seară un abur de lumină
va încerca să se cațere pe malul stâncos
ca să fecundeze o plantă) -

*

furnica inocentă ce ne scurmă cenușa
pe gura unei prăpăstii fără sfârșit -

în această grație a frunții

Pentru tine port aceste semințe fosforescente de-a lungul
tuturor Râurilor (O caravană glorioasă prin noptatice
sarcofage) Geografii de lebădă rezemate de corăbii
cu lumină Adevărate frunți devoratoare

Am venit să bat la ușa înflorită (Pe vremuri era un lujer
stângaci) Îți cer să rămâi cu mine în această grație
a frunții -

culpabilitatea fulgerului

Dacă vine vorba hai să ne expunem meticuloși pe
șezlonguri
filozofale Să privim adânc în memorie și să tragem la
mal
plasele ticsite de vise

Cu martori să dovedim culpabilitatea fulgerului (Ăsta ne
face
o mulțime de feste tocmai când te aștepti mai puțin)
Cât de goi între asprele noastre repere

Dacă vine vorba hai să ne expunem meticuloși percepției
fluturilor de noapte Să plutim în cauzalitatea ierbii
Să ne punem ochelarii de soare cu lentile întunecate -

Scăunelul de piatră

În mintea mea totul era limpede Poezia se înfățișa exact
la dimensiunile corespunzătoare (Unii mi-o arătau
frivolă și despuiată Alții încotoșmănată cu tot felul
de petice și zorzoane scânteietoare)

În mintea mea totul era limpede Nu știu de unde răsărise
într-o caleașcă de fum ruginit speranța

Îmi așezam conștiincios scăunelul de piatră și așteptam -

Cu fruntea sus

unor prieteni

Ce să mai spun dacă vă ascundeți după poarta din fier
forjat și așteptați să vedeți ce se întâmplă

Ce să mai spun din foișorul acesta de paie dacă voi acolo
jos îi dați foc

Ca să simplificați lucrurile Am înțeles -

Muzeul poetului

Doamnelor domnișoarelor și domnilor acesta e apartamentul
celebrului poet (fragmente de năsucuri înroșite ciopliti
de gârboviți obraji ațipite în binecunoscuta poziție)
Vă rog să nu atingeți exponatele sunt învelite într-o
pulbere metalică pentru orice eventualitate
Pe-aici prieteni

FACEȚI-VĂ COMOZI LĂSAȚI TRENCIURILE
PĂLĂRIILE

BASTOANELE
LA GARDEROBĂ (mulțumesc)

Acum suntem lângă impozantul birou apropiați-vă vedeți
sticla
de vin roșu tabachera și țigările fără filtru Da sigur
bineînțeleles evident stimată doamnă Da iubii mei acum
puteți pune mâna pe îngălbenitele hârtii O da sunt ultimele
poeme

(Scoțându-și degetele lungi și subțiri din halatul cenușiu
paznicul presară pe frunțile vizitatorilor o pulbere
metalică Fețele lor devin muzeale Ochii capătă o fixitate
demonică: "Ultimele file ale poetului rămaseră nescrise")

.....
Îți mai amintești dragă ultimul grup (consoarta tocmai
lua o pălărie albastră din cuier) Ce sfântă îndatorire
să crezi în artă

Îți mai amintești dragă (cititorul aici trebuie să rămână
rece nici o inducere în eroare nu-i este permisă) -

Antren conjugal

Nu e mare lucru să-mi pun mâna streășină la ochi și să
privesc răsăritul De fapt chiar mă întreb ce fel de
înțelepciune e și asta dragă Nu se vede țipenie de lume!

Aș vrea să știu cum se poate călători cu o bicicletă de
damă
până dincolo de aparență (Chestiune de navigație Sigur
n-o să aflu niciodată)

Cine în afară de noi se mai vâra sub pătură de teama
șoriceilor? -

Curțile norului

Nici nu vă puteți închipui ce trist poate fi un gând
pe fața căruia nu se vede nimic (O halucinantă ramură
absentă Zăpadă cărată-n butoaie înserate) Cât de singur
pustiul încoronării singurătății

Mamă de ce această dimineață în care îngerii mă caută
la curțile norului? -

Arhaică

Prietenos m-aplecăm deasupra unor elitre târâtoare și cum
prin
spini ierburile fără de prihană visau înspre gleznelor
tale îndoliate spiritul meu se poticnea (broască țestoasă)
într-o fereastră de pini supravegheați

Scoteam dintre păsări vâsla unui fraged senin Jinduiam
înfățișările tâmplei înrourate potcoave de vârstnici
stejari fructele vreunui curcubeu pietrificat

Cu gene sonore turnul din lemne de nouri ținea
întâmplarea
precum într-o sihlă eterul și păsări de ferigi ajunse
în preajma fântânilor țineau în pliscuri lacrimi cât
temătoarele sunete poticnite pe frunze -

Biografie romanțată

Utilizam o reședință exactă din toate punctele de vedere
Cu deschidere spre un baldachin emoțional (Un botișor
galben niște băscuțe ruginite) Foloseam o vopsea
lemnoasă
în descrierea peștilor de munte

Eram stăpânul unui acoperiș intuitiv (Cu o biografie
trăznită) M-aplecăm peste grilajul sofisticat și dialogam
cu ceilalți atât de încet încât oasele prindeau o patină
violacee (Prietenii mă ocoleau zâmbind) -

Mic tratat despre reverie

Desigur mai sunt multe de făcut pentru îmbunătățirea nivelului de reverie (Înainte de a se ajunge la aplicarea binecunoscutului sistem gură la gură)

Astfel nu trebuie pomenit absolut nici un cuvânt despre campionatele mondiale de țurcă (Acolo se petrec evenimente grave care rămân desculțe) Avem nevoie de discursuri germinative oferite gratis de grădini suspendate pe malul unor înfloritoare scuturi (Și eu în lumina tandră a licuriciului să port convorbiri cu trifoii)

În seara asta iubito plasează-te ceva mai aproape de nucul bătrân din curtea vecinului (S-ar putea să-ți ofere adevăruri esențiale despre evoluția reveriei pe pământ) Vai e o chestiune ce te privește personal (Rochia ta cu franjuri nu va avea de suferit) Estimp într-o barcă de lemn de portocali voi lopăta maiestuos în albastrele estuare din lună

Se petrec lucruri importante Trebuie să fim în pas cu ele -

Încă o dată adio

lui Gh. Azap

Tot aici sunt bineînțeles la marginea pădurii într-o
provincie acaparatoare Ca un brav discipol al viței
de vie Printre vipere explozive și păsări fumegânde

E hotărât nu se profilează nici o schimbare în plămâni mei
de smochinit ostaș rătăcit pe un deal La librărie e bine
mulțumesc de întrebare Am acolo un balot de sârmă
și nu știu ce întrebuintare să-i dau (Îl voi folosi cândva
negreșit Am câteva idei recuperatorii)

Tot aici sunt sănătos ca o macaroană uitată în magazie
(Câte vreascuri am aprins ca să întrețin o atmosferă
jovială)

Ce naiba câte o ambulanță sălășuiește în fiecare fir
de iarbă Sigur că o duc bine Aplaudă-mă pentru acest
exercițiu epistolar Arborii mă salută cazon (Rădăcinile
în poziție de retragere) În vizuini se joacă șah
de performanță

Ar fi mult mai simplu dacă m-aș ascunde într-un cuib
de rândunică (Pădurea e verde cu ciripit) Încă o dată
prietene mulțumesc pentru aducere aminte
Încă o dată adio -

Ora exactă cu pipă

(după un imaginar tablou de S. Dali)

Dați-mi voie să fac conturul acestei dimineți electrice
Intuitiv și fără pretenții estetice Trasând pădurile
locuite de cele cinci simțuri

Deasupra problemelor importante voi așeza un borcan
cu miere Apoi ca o formă a mirosului vorbăria aceasta
cu ghearele înfipite în văz Să zicem că planetele încap
într-un craniu (Aici orhidea Dincolo crinul În teșitura
frunții liliacul Acolo calea lactee) Compensatoriu
lângă cișmea voi expune în mod cât mai decent resurse
emotive Într-o farfurie tendințele valutare ale arboilor
În profil urechea mea muzicală invadată cromatic de
umbre O lojă drept comentariu minuscul în care se
plimbă
gânditor un greiere (Nu mă felicitați pentru pipa din
cântecul lui)

Claustrat în conturul acestei dimineți electrice Când va fi
ora exactă voi bate de douăsprezece ori
(Să nu vă speriați Nu va ieși poezia să strige
cu-cu de trei ori -

Cumplite baliverne

Acum ți-e ușor și bine să stai întins la umbra pietrelor
înflorite Nu mai e nimeni alături de tine Nici pisica
albă pătată cu negru pe frunte Nici bunicuța să te învețe
cum să-ți legi șiretul la pantofi Nici mămica bolnavă
de nervi să te închidă într-o aripă de fluture Nici chiar
adorabila nevastă ce te mai caută poate printre undele
răului Nici copilașii oropsiți ascunși în peșteră
de teama vântului nemilos (*Copilașii tăi împreună cu
ursul
din cavernă se împacă minunat*)

Dar toate astea sunt cumplite baliverne Nici măcar iarna
la gura sobei nu ai succes cu ele

Toate acestea nu înseamnă nimic pe lângă foșnetul mierlei
deasupra indicibilei cetine -

Finala strategie

Pot spune acum Acesta e drumul și altul nu mai există
L-am ales până la capăt Fiece mișcare e o strălucitoare
neodihnă

E-atât de simplu (neștiut de nimeni) să te apropii de trupul
tău acoperit c-un cearceaf transparent și meditația
să-ți întindă un braț: “Până la capăt e cale lungă
ține-te bine și închide ochii” -

Atunci într-o frumoasă zi

Acolo în ceață cineva ne urmărește mereu (Cu ochii roșii
și disprețuitori Ca o avalanșă de întuneric)

De aici mă observ mult mai bine (Sunt în mijlocul unei
nebuloase amicale Cu orice preț pe steaua asta
despletită)

Oricine rămâne în scrânciobul unei vetuste adorații
poate refuza un transport necorespunzător trimis
de casa de comenzi

O și cum era atunci (Nervii noștri îmbibați de amintiri
Ce naivitate nătângă să crezi că lumina visează în oase
cuminte Luciditatea în cuvinte ca o plasă bine întinsă
Respirația feroce pentru care cheltuiam o grămadă de
gesturi inutile Uniformele curate și cazone pe membrele
noastre imploratoare Autobuzele dimineața și pajiștile
puternic colorate în duminicile memoriei
Șoaptele ademenitoare aruncate în treacăt de un amurg
risipitor Coapsă lângă coapsă ca niște sentinele bine
instruite) Într-o frumoasă zi a zilelor noastre

Ziua puternic ațipită pe umeri Nervii noștri îmbibați de
amintiri The rest is silence -

Sfârșit de poveste

Ar fi multe de spus În metropolă e cald și bine Băieții
joacă
table între ei (Câștigătorul rămâne la masă) Sunt un fel
de îngeri imprimați pe casete

Acum ar trebui să spun ceva cu vocea prietenului meu G.
Suru
care a încremenit într-un orașel bănățean (Cât de mult
ne căutam în poeme și câtă cenușă acolo Pe aripile
noastre
neantul așeza o brumă celestă)

Dar plouă mărunț (Pisica mi se tolănește la picioare) Ca în
copilărie sunt pe cale să realizez o erupție care să arunce
în aer această pagină albă -

Printre movițe radioactive

Și dacă plec printre movițele acestea ucise de soare
e posibil să mă rătăcesc N-aș mai vedea frunza
mișcată de respirația ta Iar deodată vuietul nopții
s-ar sparge într-un miliard de senzații

Culcă-te lângă mine Mirosul dulceag de uitare
să ne imprime în depozitele istorice
aproape de ciudata archeopterix -

Impresii

Se-ntâmplă să locuiesc la marginea Râului (ăsta poate fi un început bun) Să-mi placă vorbele puține și mirosul de pământ curând răscolit Întâmplări așadar minuțios pregătite (versuri ca mici amulete purtate-n extaz de veverițe) Impresii ale unui nou raport între cuvinte

Se-ntâmplă să locuiesc la marginea Râului (mai firesc nici că se poate) Ca un țăran în fața propriei neputințe (să mai dezlege munții din încuietori să mai adape luna cu puțină rouă să strângă iar din dinți luând mereu totul de la început) -

Portret în spital

Trebuie elaborat un sistem perfect de eradicare a umbrelor
cu iederă pe umeri (complet fericiți în șezlongurile
noastre împodobite cu ceață albastră)

De prea multă liniște ni se plimbă morții pe sub ghirlande
multicolore Așa se face că ne foim de colo-colo
printre aglomerate podoabe într-un paradis
cu țigări ieftine

Cu primejdioasă precauție infirmiera îmi pune pe umeri
un tricou decolorat Îl simt ca pe o apă neagră
încolăcindu-mi inima -

Autoportret la treizeci și cinci de ani

Mi-am redescoperit punctele forte (bine fixate cu un ac de siguranță în panoplia ludico-sentimentală)

Carevasăzică borcanul cu gem de gutui e tot în bucătăria de vară Șoriceii sunt la locul lor Cafeaua menado sforăie cam de mulțisor Caietul dictando sporovăiește cu o cărticică science-fiction Cocoșul vetust sparge tăcerea covorului c-un țipăt grandilocvent

Mi-am redescoperit punctele forte (ceața strașnic chivernisită

pe umeri) Muțenia ca o lamă de ras Fruntea în scoica spaimei vegetale Ochii sfârâind la capătul rădăcinilor Brațele lunecând într-o vale lacustră -

De nicăieri răspunsul

Mereu mă întreb: cine să fie dincolo de înțelegerea
nourului?

Eu aici și pata aceea cețoasă acolo? Cine să ne bucure
cu această separatoare absență? Cine să zică: tu aici
și umbra ta dincolo?

Mereu mă întreb: cine să fie dincolo de lumina sfâșietoare
a

farurilor? puterea mea imginativă sau înseși meduzele
străzii orbecăind printre fluturi obosiți?

Mereu mă întreb: iubite cititor cine să fie dincolo
de pagina albă? Eu aici și dumneata dincolo? -

Proba de Râu

Repede trece noul pe deasupra tuturor lacrimilor dintre
obosite cuvinte. Cu mare viteză dispăre și frunza
mecanismul din aripile fluturilor.

Cu plânset și mare bucurie Râul se strecoară în fibrele
mele
rostind încă o probă de sânge. Uriașele umbre șoptesc
despre păsări și zbor.

De la mare distanță mi se aruncă în suflet copilării stelare.
Câtă tristețe în noul repede deasupra tuturor
lacrimilor cuvintelor -

Maestrii și lecția lor minunată

Cu fericirea n-au dat greș niciodată vechii meșteri de cuvinte.

De la ei am învățat totul. Și tehnica. Și reflecția. Și electrica întrepătrundere dintre simboluri.

Ei n-au dat greș nici în viața de toate zilele. S-au pătruns de fericire plutind mereu. Pentru a ajunge în jurul pașilor noștri visători.

Hai să mă ridic dintre valurile pinului negru și s-o spun drept: vechii meșteri erau și sunt oameni minunați al căror meșteșug încerc mereu să-l pricep -

Amurg experimental

Amurg experimental. Șiruri de soldați încălecând orizontul
înroșit cu patimile lor de pace neîmpărtășite. Carte de
vise
pentru adolescente speranțe. Cuvinte înserate
construite
în cubul naturii rostogolit pe Râu la deal.

Amurg experimental. Evenimente. Concepte. Prezumții.
Propoziții.

Amurg experimental. Poeme de sânge a căror strălucitoare
pată
a rămas imprimată în textele frunzelor de stejar -

Adieri fumurii

Lăsați-mă singur netulburat în vocalizele valului de argint
mătăsos. Cu dinții strânși să mă uit la voi și la coamele
dealurilor năpădite de scaieți. Arta este unealta
prin care greierașul de platină își zidește țărâitul
nocturn în roua de pe ierburi. Cu dinții strânși m-aplec
în fața albinei și-i cer să clădească fagurele de timp
care să îngroape toate deșertăciunile știute și neștiute.

Lăsați-mă singur netulburat în vocalizele valului de argint
mătăsos. Cu privirea nu vatăm nici adierea fumurie
a vântului de târzie primăvară -

Cine

Cine mă găsește la marginea Râului cu un chipiu de aramă
în palme?

Cine să fie oare aproape de plămâni mei oboșiți
de respirația frunzelor?

Cine-mi oblojește sângele cu supape de argint și apoi
mă strigă de pe malul celălalt al Râului?

Cine-mi șterge cu nepăsare ultimele gânduri? -

Cândva planete

Niciodată n-am putut să tac în fața ramului verde. Mi-am lipit
cuminte obrazul de anotimpurile scrijelite citeț.
Am așezat o batistă albă pe rănilor cicatrizate și cu ochii
înlăcrimați am început să dialoghez cu propria umbră
a mirării.

Niciodată ramul cel verde al uimirii nu m-a lecut de
singurătate. Intram în cortul vântului foșnind galeș
din aripi și clorofila-copilă mă ducea până-n
deșertăciunea deșertăciunilor. Acolo stăteam puțin de
vorbă
cu umbra umbrei alunecând apoi în unda Râului.
Cuibărit la sânul prea rotundeii pietre.

Niciodată n-am tăcut în fața splendorii. Cu lacrimi în ochi
mă agățam de pulpana-i și ca un prunc cu vederea
tulbure
rostogoleam în mine toate planetele reci -

Pastel

Când crezi că ți-e lumea mai dragă un hipopotam cu
blânda-i
înțelepciune bolovănoasă execută un pas de vals și toată
șandramaua dintre straturile Râului o ia razna la vale
punând ochelari înnoptați valurilor păstrăvoase.

Adjective așadar. Mda. Pretutindenii tristețea acestor
vopsele
auditive pentru privirea jucăușă a unei vidre în
plin efort.

Disciplina pasului de front. Creioane mecanice cu care să
așterni pe hârtia cretată zvonul sălciilor de la marginea
Râului. O apă de dor. Multicolor. Nemuritor.

Când crezi că ți-e lumea mai dragă un tempo întunecat
se strecoară în valurile cele mai albastre -

Cu fruntea pe umărul meu

Îngândurate oaze de aur pe malul Râului. Feriga cu fruntea
pe umărul meu. Cineva plânge ascuns în frunzișul lichid.
Mierla-i acoperă ochii cu zvon de aripe.

Embleme și roind printre coastele prietenilor mei.
Zaruri de argint
și luna -

Biografie curentă

În zilele de pură veșnicie ale lunilor anului acesta mi-am zis
ca totul să fie absolut clar în poemele mele lichide.
Dar cum astfel când straturile Râului sunt impregnate
de lumina de sus și lumea de-acolo e însăși realitatea
pe care o trăiesc și visez?

De ce să mă tem de STATUILE Râului meu? De ce să mă
tem
de pești vidre și raci?! Nu sunt ele limpezi ca bună-ziua?

În zilele de bună veșnicie ale lui octombrie privirea mi-am
aruncat-o asupra liricului. Și mi-am zis că fruntea este
aplecată cu sfințenie în lumina sării pământului.
Și că bucatele sunt în dreaptă cârmuire cerească.

Scriu despre Râu și despre puterea de-a curge încă la vale.
Cu șuvoaie ce iau totul în cale. Cu frunza ce bate în dungă.
Doar versul n-are voie să plângă.

De ce să mă tem de norul placid? Și de raza lunii abia
strecurată? Și de boarea vântului prea curată?

În sângele meu urlă Râul pământul rotund din pupila de
păstrăv
și creasta de val mai cuminte ca ora urnită greoi
din clepsidră. Mi-e inima ornic și plasă de pești
risipindu-și aripa în Râul ce curge la deal -

Curtea ironică a galaxiei vecine

Să punem mari bucăți de ceață la rădăcinile arborilor.
Să construim cuburi pentru stelele fade strălucind ca
rufele
pe funia cosmică.

Hai băieți la vopsit de mașini prin pădurile de la poalele
căii lactee. E nevoie încă de o capotă albastră orbecăind
printre meteoriți de sticlă. De parbrizuri computerizate
și motoare visate la rădăcinile păpădiilor.

Hai colo băieți prin curtea ironică a galaxiei vecine.
Să mai găsim un șurub și pentru oasele noastre
plictisite de visul eteric -

Îmi privesc mâinile

Îmi privesc mâinile și zic: n u s u n t a l e m e l e !

(Nu poate fi creierul o fereastră prin care privești
bisturiul limpezinđ gândul unui sâmbure) -

Netulburați în citire

Să citim împreună aceste cuvinte. Nici un murmur să nu ne
clintească din aplecarea pământului (doar rotund e
și la capăt se prelinge orizontul).

Să citim împreună această poveste. Nimeni nu ne
împiedică
să trecem netulburați în balansul ierbii. Orice blestem
e departe de parcă un greiere s-ar ascunde în toate
silabele.

Hai să ne punem palmele la tâmples și cumiți ca iedera
învăluind stejarul să cădem la rădăcină ca o lacrimă
de rouă.

Să citim împreună ce s-a mai ridicat în lună!

Hai să ne citim pe noi înșine!

Poteca mai verde ca orice speranță șerpuieste printre
exclamațiile muntelui -

Pană de vultur

Beatles adolescența mea purtătoare de prezumtive șocuri
viitoare. Lirice. Erotice. Ca o pană de vultur în iureșul
Râului.

Flori (cuvinte). Cuvinte (flori). Săgeți. Celulă ochită.
Celulă
lovită. Fiecare cu câte o săgeată de aur așezată ca un
paravan în fața inimii.

Beatles adolescența viața desigur. Cu lumini și umbre.
Păsări tăceri fructe. Zbor. Sunet. Mireasmă.

Amortizor. Ciocan pneumatic. Rezonanțe. Zdrențe de
lumină
sfâșiind întunecatul Râu.

Și viața. Da. Viața istorică. Ca o pană de vultur în iureșul
Râului de dincolo -

Cu ochii deschiși

Cu ochii deschiși să-mi închipui că tot ce-am visat
nu s-a întâmplat niciodată. Că timpul de-acum nu e al
meu.

Cu ochii deschiși să râdem dimpreună de fericirea
trupurilor
noastre imaginate de lumină -

Sub

Dus de mână de niște vulpi magnetice chiar vântul își
încorda
auzul. Torentele musteau sub ruga efemerei memorii.

În zare risipire de nouri schelete întoarse de pe o parte
pe alta și ciuperca înflorită într-o durată sonoră
sub îndoiala miresemelor -

Trupul cel tânăr al florii

Am văzut ceea ce era de văzut. Privirea mi-era întoarsă
încotro
pătrundeau vedeniile perfecte precum timpul albinei
în trupul cel tânăr al florii.

L-am văzut. Stătea la marginea Râului de cenușă cu
orbitele
goale gândind la scrumul încă mocnind fericit sub prund.
Era sub cerul înalt și liber al vederii năpădit de
fecioare-litere. Cu brațele foșnind mătășos se ferea
de explozia întunecatei lumini.

Am văzut ceea ce era de văzut. Și de auzit auzit-am totul.
Aproape totul era de priceput. Locul înțelegerii respira
cu îngăduință sub presiunea buruienilor. Pe înfloritul mal
îl visam pe el la rădăcinile sălciilor călătorind
în umbra cuvintelor -

Greierașul cel viteaz

Să nu vă obișnuiți cu nimic! Să vă dați de trei ori peste cap
și să deveniți o altă ipostază a vederii.

Să nu vă culcați pe o ureche visând imagini truate!
Cu fruntea în vântul cel dulce pășăresc să vă ridicați
aripile și acolo să vă risipiți printre stelele calde.

Să nu vă opriți! Niciodată sângele vostru să nu obosească.
Țineți-l în frâu dar lăsați-l să zburde mereu.
Cu leucocitele înspre fața nevăzută a lunii.

Să m-ascultați! Să vă gândiți totdeauna la greierașul
cel viteaz care printre sulitele ierburilor își prelinge
strigătul înrourat -

Îngălbenite ceasloave

Cât de înaltă mi te arăți! umbră a umbrei mele!

Poposeam pe nisipoase maluri și pe tâmpile îmi înfloreau clepsidre ierboase cu ajutorul cărora alungam muștele dintre îngălbenite ceasloave. Plângeam de-atâta arămită distanță. Râdeam din pricini altora mai importante decât cioara poposind pe una dintre cifrele orologiului comunal.

Cât de înaltă mi te arăți! umbră a umbrelor mele! Obosită.

Uitată până și de ultimele pâlپări solare. La picioarele tale cad ca o ploaie de vară și ceața care se iscă îmi pătrunde în nări ca mirosul de iesle în care rumegă un animal tânăr -

Privire de ansamblu

Să vedem dacă mai pot scrie despre emoții. Despre sentimentele

larg desfășurate între ramurile pinului negru.
Altădată știam să prețuiesc cum se cuvine trilul de cuc
apa din gușa viperei cu corn saltul lipanului
peste mustățile vidrei.

Să vedem dacă mai pot scrie despre mișcările lunii.

Luminescența adică. Și dacă muza mea mai este prin
preajmă. Altădată mă preocupau straturile Râului
și scormoneam acolo ca un nebun arheolog
ulcelele sparte de alții.

Să vedem dacă mai pot scrie. Acum am pus acolo o sperietoare

din hainele mele mai vechi. I s-a pleoștit pălăria
de paie zdrențele flutură în bătaia vântului și un cuib
nenorocit își drege trilul dogit peste câmpul de scaieți -

Opțiuni în deșert

Dintre Râurile toate am ales unul de ceară. De plumb. De pară.

Ca unda să-și miște numai din cauza emoțiilor generale.
General-valabile.

Dintre Râurile toate am ales unul de piatră. De copac. De vatră.

Ca unda să nu rătăcească secunda importantă.

Dintre Râurile toate am ales unul necurgător. De uitare.

De umbre în soare. Pe spinările cărora ursuza cămilă
pornită la drum nu-și mai găsește oazele primordiale -

Nărăvașul poștalion

Dar unde se duce versul meu zămislit de acest secol
nervos
ca mustăcioara de adolescent adulmecând subțioara
tinerei femei de la marginea învolburatului Râu?

Dar unde se duce și câte aripe trebuie să-i mai arunc
ca să mă transporte dincolo de liziera pădurii?

Dar unde se duce puiul ăsta de șarpe pe care l-am
adăpostit
la sân ca pe propriul meu fiu?

Dar unde se duce versul meu atât de grăbit ca un poștalion
din secolul optșpe încât dacă încerc să mă opun
galopului
nărăvașilor cai ei trec peste mine și netulburați
mă calcă-n picioare? -

De dragoste

Nu te dezlipi de mine. Strânge-mă tare în brațe ca-n
fulminante

melodii de succes. Iubită cu ochii de cucută și calmantă
ca o plută. Lasă-ți moale umărul să mă cuibăresc la
poalele

sentimentelor statornice. Să nu ne tulbure nimeni.
Nici soarele. Nici luna. Doar Râul să-și așeze încet
lunecătoarea statuie în trupurile noastre sfâșiate
de dezmierdările morții.

Nu te dezlipi de mine. Strânge-mă tare în brațe ca-n
fulminante

melodii de succes. Șterge-mi lacrimile de ceară
și bate-mă cu privirea ta azurie să nu mai tremur
din pricina zdrențuitului neant -

Poveste din pădurea fermecată

Dă-mi paharul cu lapte și culcă-te la picioarele ciutei decapitate. E o seară cu multă algebră în foșnetul stelelor. Câinii de rasă au spinarea încrețită. Pe aici se povestesc lucruri de groază despre pădure (cineva ne salută politicos și trece mai departe). După tufe te pândesc fioroase animale și fiece buștean e un coșciug luminos.

Hai dă-mi paharul cu lapte (e seară dragii mei). Iubito culcă-te fără teamă la picioarele ciutei decapitate -

Întâmplări

Întâmplări din pricina cărora nu mai recunosc pe nimeni.
Nici Râul. Nici pietrele șlefuite de uitarea tuturor.
Nici pe tine iubito.

Întâmplări din pricina cărora mi se face pielea de găină.
În memoria lor nici un locșor luminos. În oase atâta făină
câte spice pe bărăganele speranței împrăștiate.

Întâmplări din pricina cărora nu te mai recunosc iubito.
Ești atât de aproape și aburul respirației tale
mi se așterne pe retine. Sunt clădit într-un turn de ceață

pe crenelurile căruia soldați de demult visează statuile
de ceară de la marginea Râului de foc.

Întâmplări din pricina cărora
iubito
îmi ești atât de aproape -

Ia-mă de mână

Ia-mă de mână și vorbește încet. Rar. Să nu se sperie pasărea-n cuiar.

Ia-mă de mână și vorbește-mi despre umbrele lungi din tihnite amurguri. În șoaptă. Cu cea mai dreaptă chibzuință în privire. Să nu se sperie drago nici gândacul de colorado.

Ia-mă de mână și vorbește-mi mereu. Ca unui teleleu pe care nu dai nici două parale. În zale de ține orele pline.

Ia-mă de mână prea-bună. Și vorbește -

Mușcat de moarte

Dacă mai pot scrie. Să-mi creionez păstrăvoase sentimente
pe sugativa luată de vânt.

Dacă mai pot scrie. Să te privesc de la această distanță
și să-mi închipui că totul poartă povara prafului
de pe aripile fluturilor.

Dacă mai pot scrie? Sigur că da. Sigur că. Da.
Nici linia aceasta de la capătul poemului
nu-mi mai poate pune stavilă -

Ovalul mătăsos al nisipului

Mâinile mele de lumină urlând ca un utopic cadavru.

Total.

Ca o floare blestemată desfășurată în cele patru vânturi.

Dacă uit de mine însumi luna poate să-mi spună ceva

despre vulturul care-mi lovește inima cu petalele

lui absolute? Tristețea poate fi un covor așternut

la picior ca un pridvor din care să privești dimineața

cuvântului? Râu de foc! Epidemie cu buzele pline!

Fetișcană care nu se mai termină!

Între mine și tine ovalul mătăsos al nisipului. Plin de zbor.

Verset tremurător. Ca un nor prin sunetele singurătății.

Lasă-mă acum să te socotesc respirația mea profană.

Ca un legământ umbros

țâșnind din trâmbița destinului meu -

Cu mâinile mele

Văd cum dintre brațele mele prăbușite peste tufișul de mentă

se iscă șuvoiul însângerat al izvorului. Pentru el vorbesc trecătoarele emoții de care mă lipsesc cu o voluptate aproape obscenă.

Din această luptă cu mine însumi nu mă mai poate salva nimeni. Nici familia. Nici prietenii. Nici neprietenii.

Cu mâinile mele îmi lichefiez pe frunte stele bătrâne ale căror legi resping privirile dușmănoase.

Cu mâinile mele îmi sparg pieptul și din erorile unui desuet cimitir extrag pata aceea roșietică ca un lăstun peste priveliștele ființei -

Desen cu creta pe asfalt

O lume ce poate fi pricepută cu buzele. Într-un lung sărut
pe o insulă pustie.

De nici un folos ceștile de ceai ciobite. Ca și pânzele
de păianjen de prin cotloane suprarealiste.

Neasemuit mi se pare a fi gheizerul imaginației.
Melancoliei.

Cu alte cuvinte aș voi să pășesc pe tărâmul memoriei
unde peisagiul să mă aștepte nemișcat și să clădesc
un aer mai pur zborului de cuc.

Tii ce ușor să vorbești. Să scrii poezii.
Aproape nu-ți vine să crezi că gândurile
pot fi auzite chiar și de vrăbii -

Lacrimi de oțel inoxidabil

Lumea la picioarele mele. Pieptoasă. Cu nuri nebuni.
Catadixind să clipească din pleoapele-i grele.
Făcându-mi cu ochiul stâng. Săltându-se pe vârfuri.
Coapse. Capse.

N-aș putea trăi fără fatalele nimburi de pe fețele tăcerii.
În provincia de pluș. Moale. Unificatoare. Ca o piele
de vițel bine întinsă între structurile Râului.

La poalele muntelui silabisind cu prieteni noptatici
întruchipările generației post-moderniste. Dar eu
făceam parte din generația războiului cu mine însumi.
O luptă inegală totuși. Ca morile de vânt cățarate
pe propriul suflu propulsându-și energiile nucleare
înspre alt tărâm. La o adică tot lujer firicel de floare
albastră din fastuoasele romane ale lacrimii.
Însă lacrima-i de oțel inoxidabil.

Înși în ginși lipindu-se orgolioși de baruri sentimentale.
Ca să mai scoată un sunet colorat demult. Potrivindu-i
un mi bemol mecanic. Învățat pe de rost în pauzele
dintre lacustre seminarii.
Dar examenele sufletului unde sunt? -

Pleoapele filozofului

Ceea ce urmează nu e peste măsură de important. Vocea în schimbare a Râului aleargă peste crestele înzăpezite cu uitare. M-aplec cu surâsul pe buze și-mi prind la butonieră o insignă de granit.

Inima se lovește de pereții igrasioși ai toamnei. Atomii de stronțiu îmi reamintesc că nici un cântec nu se lasă prea mult așteptat. Și toată floarea de tei s-a risipit într-o peșteră ce-o stăpânește deșertul.

S-a făcut dimineață deodată peste cuibul de cuc. Oameni pe care-i uit dintotdeauna până la ultima celulă mișună iarăși prin silvele arhaice.

Din pleoapele filozofului se desprind particule de aur care blindează cu melancolica lumină și cel mai tainic tezaur -

Jurnal în curs de scriere

Câtă vreme voi mai scrie la umbra vechiului imperiu lichid?
Ca să se trezească figurile feminine din celebre tablouri
și cu neagră mână să mă bată pe umăr?
Stupid de-am fost sau nu amarnic am tras
din dulcea țigară a singurătății.

Cu vorbe noi să fac cerul mai albastru? Da. Cu vorbe noi
clopoțelul de aur să grăiască? Da. Cu vorbe noi inima
mea să se dea la scuteală? Da. Cu vorbe noi stejarul să
pălăvrăgească cu ciupercile? Da. Cu vorbe noi vulcanii să irupă

a doua oară? Da. Cu vorbe noi să gustăm o gură de tărie? Da.
Cu vorbe noi călătoria să ne amăgească mereu? Da. Cu
vorbe noi

să tragem o linie sub șoaptele iubitei? Da. Cu vorbe noi
șahul

orb să ne facă mult mai lucizi? Da. Cu vorbe noi stelele-n
numele nostru? Da. Cu vorbe noi să plângă iarba? Da.

Cu vorbe noi ochelarii să îmblânzească visarea? Da. Cu vorbe
noi

gușterul să înverzească altfel? Da. Cu vorbe noi tutunul
de pipă să adăpostească un marinar? Da. Cu vorbe noi
tristețea să viseze un pescăruș? Da. Cu vorbe noi pe muntele
de ceață? Da. Cu vorbe noi să ni se umple gura cu un crin
necunoscut? Da. Cu vorbe noi poetica să fie mai sfântă? Da.

Cu vorbe noi malul de nisip să nu mai fie înghițit
de mare? Da. Cu vorbe noi orice plăcere să se termine
mai repede? Da. Cu vorbe noi eroul de film să fie ruda
cea mai apropiată? Da. Cu vorbe noi restul să însemne
literatură? Da. Cu vorbe noi -

Puterile frunzei de stejar

Cine mă citește în himerele stâncoase de la marginea
Râului

argintiu? Era așa înainte. Cuminte ca o vrăbiuță
în ghearele pisicii. Singurul loc în care nu mă rușinam
de transhumanța cenușii. Înfipt în locul inventat. Chinuit
de florile carnivore care-mi devorau auzul. Din pricina
asta un murmur permanent mă însoțea de-a lungul
surpatelor maluri.

Am voit atunci să intru în Râu. Să mă sparg în mătăsoasele
valuri. Cu alt tărâm să mint iarăși prietenii curioși.
Am strivit bucuros pânza de păianjen și spațiul ivit
atunci vederii părea mai inventat decât cel dinainte.
Mi-am născut fiica apoi fiul și-n rănilor înserării
am instalat cortul lucid ca un mal construit
dintre toate libertățile posibile.

Evocam pretutindeni puterile frunzei de stejar. Ale artei
montajului conceptual redescoperind mulajul meta-
naturist.

Cu o lamă de mica învioram subterfugiile lichide.
Straturile Râului pătrundeau în oglinzile sângelui
cristalizând întâmplări de demult:
salamandre de aer
oleandrii succesivi
ecrane opace
cimilituri neidentificate -

Râul de foc

În Râul de foc cuvintele pierzându-și identitatea. În Râul de foc inima mea plutind deasupra oricăror emoții contradictorii.

Ce liniște-n aburi și câtă culoare în zborul de pasăre călătoare. Îmi e la îndemână implicarea în furtuna glasurilor de cenușă.

În Râul de foc aievea e glasul celui ce pierde de prea multă singurătate. Acolo sunt planete de platină ouă de dor. Întunecații greieri abia se mai adună de prin câmpiile senzațiilor multiforme.

În Râul de foc. Acolo m-ascund. În Râul de foc și cenușă nevinovată. În Râul de foc. Acolo m-ascund până la capătul singurătății -

Un bun rămas

Râul sufletului scaldă țărături de trei ori mai limpezi
decât reperatele fulgerului. Pasărea paradisiului își închide
cu prestanță aripele. Tăcerea și singurătatea deschid
ochii
unor lăuntrici nori.

Stânci la geamandura nopții. Pescărușii elegiilor sării
se zvârcolesc în vârstele copacilor. Tânărul soare își
rostogolește inelul de aur pe nisipoase trepte. În larg
grădinile rădăcinilor deschid porțile unor flăcări
neîntrerupte.

Îmi aduc aminte că tot ce-am visat până acum sunt cărți
nescrise încă. Ori le-am pus undeva la scuteală să nu
prindă umezeală. Durerea și vipera cu corn sunt viitoare
frazde de străbătut ziua în amiaza mare.

Se face noapte în imperiul ninsorii. Cu vorbe mici zic adio
Râului natural. Un bun rămas aș spune și îngerilor căzuți
la tulpina pinului negru. Și vieții de frunze pe care am
lepădat-o pe ramurile goale ale izvorului. Și insomniei
crângului. Un bun rămas.

Tuturor fulgerelor trupului dintr-o viață visând la suprafață

Cu creionul chimic

Și din nou la început pare să fie orice izbândă trecătoare
la urma-urmei. Îmi șterg mâinile de sudoare și toți călăii
de la facerea lumii încoace picotesc în cuvântul prelins
de pe buzele lor uscate.

Cred că n-am învățat a muri vreodată. Sunt mâhnit din
pricina
cosmosului care nu mă mai încap de atâta singurătate.
De fapt în amurguri experimentale materia respirației
mele își găsea sălaș.

O proaspătă uimire mă leagă de cele mai scandaloase
întâmplări. Cu creionul chimic umezit încerc să scriu
în dublu exemplare ceea ce pasărea archeopterix
își închipuia că poate fi zborul -

Orizonturi paralele

*N-am opus poeziei nimic. Nici Râul. Nici ura. Nici natura.
Nici speranța dată de-a dura.*

*N-am ales căi. Nici poteci. Nici teci. Nici autostrăzi. Nici
aezi
cu strălucitoare alămuri. Nici drumuri. Nici muri
igrasioși. Nici munții stâncoși.*

*Am privit-o drept în față. Nu mi-am coborât privirea. Nici
ea.
De-atunci stăm mereu așa. Cu sprâncenele ușor ridicate
și ochii înfiți în orizontul celuilalt -*

Discurs despre Revoluție

(ca un mosor deșirat)

- fragmente -

REVOLUȚIA din. A fost. A fost?! A cui pe cui se scoate
dintre

lamele

frunzoase ale buldozerului. O ceașcă de ceai de
săpunariță
dimineața la prânz și seara. Și ceștile mânjite cu sânge de
porumbel.

REVOLUȚIA nu? Pentru cine pentru ce? Unde când și cum?
Și de ce?

Revoluție cu revoluționari. Brasardați. Bandajați. Care
strigau.

Care strigă mereu ceva. Pe neînțelesul celor din buncăre.
Ba pe înțelesul acestora să preia comanda ca să oprească
focul spaima șobolanilor și să ordone curățitul cartofilor.
Într-o bucătărie minusculă. Într-o revoluționară cafenea.
Revoluție nu? Revoluție cu și pentru ca să. Și să
revoluția.

Așa sunt revoluțiile nu?

REVOLUȚIA. Schimbarea cearceafurilor. Șosetelor.
Pulovărelor.

Disperarea care te apucă de nervul optic și-ți aruncă în

memorie un miel alb. N-ai voie să-l tai pentru ciorbă și friptură. Să-l sacrifici deci. Trebuie să-l privești fix până se întunecă veacurile. La capătul lor te poți îmbrățișa

cu mielul negru. Pe cel alb îl mâncaseră furnicile.

Cinstiți

fie mieii albi și negri. Revoluționari. Pe iarba cea verde de acasă.

REVOLUȚIA ca un cuțit bumerang sabie teacă torpilă tun.

Revoluția

de iederă de catifea de sânge de blestem de moarte.

Revoluția

ruginită și revoluția de oțel inoxidabil. Revoluția beton armat. Așa sunt toate: cu boturile hămesite. Așa aleargă

și așa

supraviețuiesc. Pentru că foamea le împinge pentru că fluturii

de noapte le adorm în orbite pentru că salamandre voioase

le purifică arterele. Așa se înmulțesc ele revoluțiile.

Ici și colo. Peste capetele mulțimilor care gonesc

bezmecice

înspre o libertate inimaginabilă. Cândva s-a tras cu

pușca.

Libertatea puștii de-a trage. În cine? În ce? Și cu voie de

la

cine?! Așa sunt revoluțiile. Ca niște izmene lepădate în

plină

stradă.

REVOLUȚIA. Câștigată. Pierdută. Însușită. Așa este ea: cu câștigători

și perdanți. Așa se mișcă ea ca un balaur încolăcindu-te până la gâtlej. Ca să spui sau să urlî. Să te rostogolești până te apucă amețeala. Într-o piațetă care poate fi numărul 2 și trei ș.a.m.d. Și așa se duc zilele noastre. Ca niște prunci aruncați pe apa sâmbetei.

REVOLUȚIA ca un mosor deșirat. Cineva la un capăt.

Altcineva

la celălalt (tot capăt?) de care se apucă cu spaima înecatului. Mosorul șade pe masă cuminte și cineva îl călărește metodic. Cu-n rânjet malefic întipărit pe figura-i de ceară. Cei doi se opintesc în cele două capete (!) de câteva milenii. Drept răsplată pentru efortul depus primesc fiecare câte o cutie a Pandorei. Ca să se mai joace și să le treacă de urât. Urâtul tare urât.

REVOLUȚIA așadar cuminte. Ca un mărfar. Trece prin gări pustiite

de ger anunțându-și prezența printr-un țuiit permanent. Impiegați buimăciți de somn fac semne disperate cu mâinile și caschetele pe care uneori și le pun deoparte ca să-și procure altele. Bat mărunț din picioare ca niște pitici revoltați cărora monarhul le-a întors spatele poruncind gădelui să le taie capetele. Revoluția ca un mărfar hodorogit spintecă sate comune și orașe lăsând în urmă dâre compacte de fum și funingine. Șefii de gară și-au luat tălpășița de mult.

REVOLUȚIA bunăoară. Ea năvălește tam-nisam în dormitor se tolănește pe mătasea plapumei picior peste picior și-și aprinde agale o țigară cu muștiuc lung. A naibii intimitate aruncă Ea dintr-un colț al gurii năclăit de nicotină a naibii intimitatea asta deprimantă ca sunetele scoase de trompeta unui răcan handicapat

(cum l-au încorporat dom'le? așa ceva e strigător la cer! bâiguie prin colțuri cetățenii și cetățencele de bine) în diminețile cețoase. Că te și miri că mai există liniște în vacarmul vuitor al furtunii dezlănțuite de câțiva ani. După ce-și sugerează tacticos țigărele se ridică de pe mătasea plapumei își lovește fin genunchii cu mânuțele își pune muștiucul lung în buzunarul interior al redingotei și pleacă atât de simplu. Revoluția bunăoară.

REVOLUȚIA de-a hoții și vardiștii ca-n copilăria rătăcită pe câmpul plin de scaieți. Fugim unii după alții de ne sfârâie călcâiele. Trecem dintr-o tabără în alta de comun acord și jocul se reia de la capăt. Între timp se înserează și bunicii grijulii cu sandviciuri în palme ne așteaptă ghilotinați de lama unsuroasă a amurgului. Orbecăim între ei cu flintele înlăcrimate roua sticloasă a scaieților ne împleticește mersul dincolo de orizont ne așteaptă întunericul și apoi dimineața ca o halebardă înspăimântătoare.

REVOLUȚIA când și când ca o târfă punându-și poalele în cap pe câțiva crețari. Și ăia câștigați la poker după o noapte de pomină. Îi privești fix ochii încercânați îi pui mâinile pe umerii căzuți și-i spui cu voce moale: revoluția mea dragă din disperare nu se poate iubi lasă-mă să te privesc până la sfârșitul vieții mele.

REVOLUȚIA în haină de blană de vulpe polară trasă de sănii cu zurgălăi. O șansă pentru fiecare dar mai ales pentru cei pritociți prin cotloane ceruite. Unii își cer dreptul la viață alții dreptul la moarte. Și așa mereu se dă cu

stângul în dreptul și viceversa. Vițăvercea adică. Blana de vulpe polară e caldă și moale încăpătoare siberiei de cărbune i s-au adăpostit în poală și ea atunci a căscat gura și a șoptit Ura! ca să ne lase pierduți pentru totdeauna într-o lehamite generală.

Dar Revoluția nu-i leșioasă. Nu spală mâini și nici conștiințe. Nu se dă de-a dura și nici pe tobogan nu alunecă. Ea este o lucrătură aseptică ce transformă oamenii buni în oameni răi și invers. Este conductibilă și face bine tuturor.

Doar celor lunateci li se cațără pe spinare și le procură sentimente adverse. Căci așa se scurg limuzinele pe autostrăzi: unele cu lanterne altele fără.

Așa se scrie Istoria și așa nu se mai scrie. Creta croitorului este mai importantă decât creta învățătorului. Creta croitorului este dură iar aceea a învățătorului moale. Iacătă cum cele două ni se înscriu pe frunte ca niște litere de foc pe care nimeni nu le mai pricepe. Dumnezeu să dea pedeapsă umbrosului întunericitului râzând în barbă. Iată cum cretele zugravului și cizmarului orbecăiesc pretutindeni. Mucenicii lor nu dorm niciodată. Revoluția devorându-și uneltele și ucenicii descojindu-se: coajă de nucă plutindă pe o mică-mare întindere stratificată.

N-o să mai scriu despre Revoluție niciodată. Niciodată! (ce se întâmplă după aproape că e de nedescris voios să fiu nu pot trist și bolnav nici pe atât nebun cât pe ce asta-i soarta celui care lăcusta i se pare saltul dintre idioteție și aparență să mai faci un pas/salt să mai ungi rulmenții să-i mai arunci încă o dată peste gard pe toți). Viața mea

nu este Revoluție sau dacă e nu încape toată în ea.
Cât suflet mi s-a scurs nici bărăganul nu cuprinde.
Las altora să râdă de sminteală: revoluția e-o boală
ce fierbe blând în oală întreținută de cineva cu o
pelerină neagră pe umeri.

Un mosor deșirat Rivaluția. O zgaibă pe care Satana
o zgândără mereu ca să-l trezească pe Dumnezeu -

Poeții și insulele lor

Volumul selectiv al lui Sabin Opreanu ne șochează printr-o dedicație repetată; printr-o închinare către un poet aproape uitat: George Suru. Deși Casa de Cultură din Caransebeș poartă numele poetului, deși în județul Caraș-Severin sunt, periodic, manifestări închinare lui, nici un zgomot nu traversează dincolo de hotarele provinciei. George Suru rămâne al locului, împreună cu discipolii săi, cu prietenii săi, cu autorii pe care i-a descoperit și susținut vreme de aproape două decenii. Animator exemplar, devotat poeziei până la uitare de sine, George Suru a creat în spiritul și sub semnul barocului bănățean. Revărsările vegetale, abundența paradisiacă a roadelor, triumfurile eroilor solari aparțin unui sud românesc în care dionisiile nu sunt imposibile. Dimpotrivă, viața și petrecerea se reprezintă una pe cealaltă.

Mi-ar fi plăcut să descopăr în *Insula de pergament* o urmă a lui Sorin Titel. L-am cunoscut pe Sabin Opreanu la începutul anilor șaptezeci în celebra locuință timișoreană de pe Lenin 7 a acestui extraordinar lider. Sabin era o promisiune, era o mare promisiune! În jurul lui mai roiau două trei promisiuni, dar Sabin le depășea prin statură și printr-un soi de inaptitudine a dialogului. El venea din provincia Provinciei, părea rătăcit în această Timișoară în care dumnealor se mișcau cu o asemenea dezinvoltură! Așa că se va simți mult mai bine alături de George Suru, în acel Caransebeș în care George, o promisiune a anilor șaizeci (*Orizont* îl anunța ca pe o certitudine - ca pe o vedetă a poeziei tinere!), un maestru în anii '70 (pentru tinerimea locului), George Suru, deci evoca, sub semnul unei infinite generozități, Olimpurile poeziei. George Suru a murit în 1979, la 39 de ani.

Sabin Opreanu dedică un poem și lui George Azap. În geografia literară a Banatului, Azap a făcut celebru locul său de retragere: *Ticvani*. Dar opțiunile idiomatice ale lui Azap, dar histrionismul său, dar mizantropiile-i autoironice ies din regionalismul acut pe care îl afișează poezii “dialectali”. Azap e un constructor de insule fericite.

*

Izolată pe insula lui, pe teritoriul pe care i-l oferă această insulă mizerabilă - Băile Herculane - Sabin Opreanu nu e legat în mod special de poezia locului; de autorii acestui spațiu; de maeștrii anilor șaizeci sau șaptezeci. El aparține optzecismului prin toate opțiunile sale. Este, în primul rând, un remarcabil tehnician. *Frazarea* sa e impecabilă, rostirea sa e fără cusur. Textualist cu măsură, el marchează astfel adeziunea la un timp al poeziei: dar dincolo de oglinzile Textului, există o combustie interioară care alimentează poemele. Constelațiile simbolice ale lui Sabin Opreanu (Izvorul, Râul, Frunzele, Pădurea ș.a.m.d.) îl individualizează în interiorul optzecismului. Ca și George Suru, el trăiește devoțiunea față de mitul și mitologiile poetului. Dacă optzecismul, prin vedetele lui absolute, desacralizează, demistifică, derealizează, poezia lui Sabin Opreanu resacralizează lumea. El este, în primă și în ultimă instanță, un sentimental. Marile alegorii ale literaturii sale se desfășoară sub semnul confesiunii, al mărturisirii, al fericitelor întâlniri: “prieteniile mei mai ascultă confesiunile Râului / poezia salvată zi de zi de umilința / celor arși în flacăra ei incoruptibilă - ”(*Confesiunile Râului*) sau: “Iată Muntele pe care-l voi urca desculț / nici o încălțare nu rezistă / acestui urcuș pe înălțimile sufletului // despovărat și cu privirea sus / drum lung e de urcat / până la vămile cerului // iată Muntele cu draperiile lăsate / de lângă porțile câmpiei / mari aripi se deschid -”

De la descifrarea reliefulor, a peisajelor, de la invocarea tandră a vegetațiilor silvestre, la poezia incandescențelor din

ultimii ani, nu-i distanță foarte mare. Dar este. *Puterile frunzei de stejar, Râul de foc, Un bun rămas* orchestrează întrebările unei vârste. Timpul trecut, amintirea, cenușile polarizează și alte întrebări, puse cu o intensitate nouă.

*

În cataloagele optzeciștilor, făcute cu mai mult sau mai puțin umor, Sabin Opreanu era “poetul-librar din Băile Herculane”. După 1990, scriitorul a devenit, parcă, proprietar de librărie. A rămas, cu alte cuvinte, tot librar. S-a instalat în Opoziție (ca aproape toți cei ai generației) și a făcut, cu moderație, publicistică. Un *Discurs despre Revoluție*, așezat în finalul volumului, ar marca trecerea înspre o poezie a evenimentului, a cotidianului: mai puțin a deriziunii. Poetul rămâne lângă zeii lui, lângă Miturile lui, dintre care cel mai demn i se pare a fi al Poetului.

Sabin Opreanu este un profesionist al scrisului artist care își respectă opțiunea și crezurile, visurile și iluziile de poet.

Cornel Ungureanu

Cuprins

Visat de aprilie	5
Confesiunile Râului	6
Porțile câmpiei	7
Călătorie	8
Poem.....	9
Cântec	10
Fiul Râului.....	11
Nici un preț pe vorbele ruginite.....	12
În fața naturii	13
ulcele înflorate.....	14
respirația nisipului.....	15
reflecțiuni provinciale.....	16
iluzii ale arborilor	17
această viață ce nu se bâlbâie.....	18
capitole contemporane.....	19
compilații natale.....	20
sămânța verde a atomului	21
toamnă	22
artă poetică	23
poem sărac.....	24
sic transit	25
ploile sângelui.....	26
apocalips cu păsări.....	27
pasăre peste rană	28
portret de iubită planând	30
stângăcii	31
scrisoare prozaică	32
autoportret	33
epoca Râului.....	34
baraj.....	36

leoaica de pluș	37
cine mă iartă.....	38
simplă figură de stil	39
dreptul la replică.....	40
constrângere	41
malul Râului.....	43
clipe	45
nervii copacilor	46
voiam să înălțăm	47
astfel	48
epistolele înserării	49
cuiburi în ceață.....	53
în această grație a frunții	55
culpabilitatea fulgerului	56
Scăunelul de piatră	57
Cu fruntea sus	58
Muzeul poetului	59
Antren conjugal	60
Curțile norului	61
Arhaică	62
Biografie romanțată	63
Mic tratat despre reverie.....	64
Încă o dată adio.....	65
Ora exactă cu pipă.....	66
Cumplite baliverne	67
Finala strategie.....	68
Atunci într-o frumoasă zi.....	69
Sfârșit de poveste	70
Printre movilițe radioactive	71
Impresii.....	72
Portret în spital.....	73
Autoportret la treizeci și cinci de ani	74
De nicăieri răspunsul.....	75
Proba de Râu.....	76
Maestrii și lecția lor minunată.....	77
Amurg experimental.....	78
Adieri fumurii	79

Cine	80
Cândva planete	81
Pastel	82
Cu fruntea pe umărul meu.....	83
Biografie curentă	84
Curtea ironică a galaxiei vecine.....	85
Îmi privesc mâinile	86
Netulburați în citire	87
Pană de vultur	88
Cu ochii deschiși.....	89
Sub	90
Trupul cel tânăr al florii.....	91
Greierașul cel viteaz	92
Îngălbenite ceasloave	93
Privire de ansamblu.....	94
Opțiuni în deșert	95
Nărăvașul poștalion	96
De dragoste	97
Poveste din pădurea fermecată.....	98
Întâmplări.....	99
Ia-mă de mână	100
Mușcat de moarte	101
Ovalul mătăsos al nisipului.....	102
Cu mâinile mele	103
Desen cu creta pe asfalt	104
Lacrimi de oțel inoxidabil	105
Pleoapele filozofului.....	106
Jurnal în curs de scriere.....	107
Puterile frunzei de stejar.....	108
Râul de foc.....	109
Un bun rămas.....	110
Cu creionul chimic.....	111
Orizonturi paralele	112
Discurs despre Revoluție.....	113
Poeții și insulele lor	119